

רובוט יום הולדת

תמיד חשבתי שאישתו של אחי היא רובוט, ואם לא כולה רובוט אז לפחות הלב שלה מתוכנת. המחווה והתגובות שלה נראו לי כמו חיבורי מעגלים חשמליים יותר מאשר מפגש של רגשות, ובאופן כללי משהו בה היה נראה לי לא אנושי. הדוגמה הבולטת ביותר הייתה בימי ההולדת שלה. כל שנה היא הייתה פותחת את המתנות ומבט של פליאה היה נפרש על פניה. "איזו הפתעה! לא ציפיתי!" הייתה התגובה הקבועה על כל מתנה. תגובה שהייתה מלווה בפליאה מלאכותית, ואני יודע שהפליאה הייתה מלאכותית כי המתנות שלי היו המתנות הכי שגרתיות שאדם יכול להעניק. ככל שהמתנה שלי הייתה יותר שגרתית, ככה הפליאה על הפנים שלה התפרשה יותר. רציתי שהיא תצטמצם. באחת השנים קניתי לה סט מזלגות, בלי סכינים, והיא אמרה: "איזו הפתעה! לא ציפיתי!". מאותה שנה ניסיתי לשבור אותה. בשנה שאחריה קניתי לה רק מזלג אחד וקיבלתי את אותה תגובה. שנה אחר כך קניתי לה מברשת שיניים. הפליאה כמעט יצאה לה דרך העיניים מחוסר מקום בפרצוף להכיל אותה. במשך השנים יצאתי מגדרי כדי לנער את האישה הזאת ולקבל תגובה אחת אמיתית, אבל כל התגובות שקיבלתי היו- כמו רובוט- מעשה ידי אדם. ללא כנות, ללא יצירות. קניתי לה ספל שבור. קניתי לה עיתון מלפני שבועיים. קניתי לה מחוג, בלי השעון- רק מחוג. כלום. המבט המתפלא נותר בעינו - בעינה.

לא הבנתי איך אף אחד חוץ ממני לא שם לב שהיא שמחה לקבל מארז קרמים לטיפוח עור הפנים בשווי של מאות שקלים בדיוק כמו שהיא שמחה לקבל מחוג של שעון. אנשים, כמובן, שמו לב שאני מחלק מזלגות ומחוגים לימי הולדת ונמנעו מלהזמין אותי לשלהם. נשארתי לבד. הרגשתי מחורם... מתוך הבדידות יצא זעם, עד שיום אחד החלטתי להתעמת עם אחי. "היא רובוט?" שאלתי אותו.

מבט מוכר של פליאה החל להתפרש על פרצופו וקטעתי אותו במהירות לפני שהוא יכסה את כל הפנים- "היא רובוט או מה?" שאלתי בבוטות.

"למה אתה אומר דבר כזה?" הוא נעלב.

"למה היא אוהבת את המתנות שלי?"

"בעניין המתנות, רציתי באמת לומר לך ש-"

"-למה כל התגובות שלה זהות?!" התפרצתי.

"היא עיוורת." הוא פלט ונעץ בי מבט עמוק.

"היא... מה?" שאלתי מבולבל.

"אישתי עיוורת, לא רובוט".

"אה. לא שמת לי לב..."

"איך לא שמת לב? אתה בעצמך עיוור? היא עיוורת, היא לא רואה את המתנות שלך, אז היא מנסה לא לפגוע. כשאני אומר לה מה קנית לה אחרי שכולם הולכים, יש לה מבט מסוג אחר

על הפנים"

"איזה סוג?"

"סוג של פליאה... אבל אחר." אמר אחי בטון ביקורתי.

"אז... היא לא רובוט?"

"אתה חייב לה עשרים שנה של מתנות."